

פָּרָק בְּאֵנְטוֹמִיָּה

(הומוֹרְסָקָה).

מאת

שאל טשרניחובסקי

יִשְׁנֹן חֲכָמוֹת-מְלָכוֹת וַיִּשְׁנֹן שְׁפָחוֹת, כִּידוּעַ.
אֲשֶׁרֵי הַנְּשָׁמַע לַמְּלָכָה, וְאוֹי לוֹ, לְבוֹחֵר בַּשְּׁפָחָה.
אֶף-עַל-פִּי שְׂאִי-אֶפְשָׁר לוֹ, לְעוֹלָם, בְּלֹא זֶה וּבְלֹא אֱלֹה.

בַּשָּׂת כִּסְתָנִי וּכְלָמָה בְּפָנַי מִיָּדַעִי וְרַעִי,
אֱלֹה שְׁפָנוּ לַמְּלָכָה, כְּלוֹמֵר לְפִילוֹסוֹפִיָּה,
בֵּין הַדְּבָקִים בְּוִוְנָדֵט וּבֵין הַמְּנֹסְחִים כְּקוֹיָגוֹ,
בֵּין הַדּוֹגְלִים בְּזִימָל וְתַלְמִידֵי שֶׁל קוֹנוֹ, שֶׁל פִּישָׁר;
אוֹלָם אָנֹכִי... אָנִי... הֵן כְּרוֹךְ אַחֵר הַשְּׁפָחָה,
אוֹלֵי הַכְּעוֹרָה בִּיגִיָּהֵן וְהַמְּזוּהָמֵת בְּכָלָן,
יַעַן אָנֹכִי שׁוֹמֵעַ שְׂרָק בְּהִלְכוֹת-נְתוּחַ.

יִשְׁנֹנוּ יָפִי בְּעֵצָם, נוֹי גַּפְלָא וְנֶעְלָם מֵעֵינַי
אִישׁ, אֲשֶׁר אוֹתוֹ לֹא יָבִין, יָפִי הַבָּא מִתּוֹךְ שְׁכָלוֹ
כָּל-פְּעוֹלוֹתֶיהָ, לְרַבּוֹת כָּל-תְּנוּעוֹתֶיהָ הַגְּמִישׁוֹת,
אֲשֶׁר הַכְּרִיזוּ עֲלֵיהֶן אַרְבָּעִים הַדּוֹרוֹת, בְּטָרָם
חֲבָלוֹ אוֹתָן וְרַקְמוֹן אֲמָהוֹת הַבִּיצָה הַקְּטָנָה.
אֵין לָהּ בְּנֵן לִיָּפִי, אֵין לְבִירִינְתִים כְּאוֹתוֹ
בְּנֵן-רַבּוֹאוֹת-הַתָּאִים, הַמְּשַׁמְשִׁים בּוֹ קָנִים צְנוּעִים
לְבוֹנֵי-הַגְּרָם 1 הַנְּכּוּב עָלַי כָּל נְקוּדוֹת-הַתְּגָרְמוֹת².

1) Osteoblasten.

2) Punctum ossificationis.

תְּבִינֵי הַקְּשָׁתוֹת הַשְּׁלוּבוֹת, שְׁנַתְּקֵלוּ אַחַת בַּשְּׁנִיָּה,
 עוֹטְרוֹת הַקְּנָה הַחֲלוּל וְסֻמוֹכוֹת לַקְּצוֹלוֹת¹ הַשְּׁנִיָּים –
 מְקוֹמָם שָׁל קְבוּל-פְּעוּלָה, בּוֹ עֵצָם גּוֹבֵלֶת בְּעֵצָם –
 גְּמַר-שְׁכֹלֹל-בְּנִיָּן, וּבְנִיָּן שָׁל אֲדְרִיבְלִים מְקַסִּימִים.
 אַכֵּן, אֵלּוּ רְצִיטֵי, הִיִּיתִי גַם מְבִיא הַסְּפָמוֹת
 אֵף לַשְּׁפָחָה הַלְּזוֹ, שְׁאִינָה פֶל-כֶּף מְכוּעָרָת.
 פְּמָה וְכִמָּה מְאֻנְשֵׁי-הַשֵּׁם הָיוּ כְרוּכִים אַחֲרֶיהָ!
 [מִדָּה יְדוּעָה מִכְּבָר, שְׁאַחֲזוּ בָּהּ מִן הַשְּׁפָחוֹת:
 לְהִיּוֹת לְאוֹ-דוֹקָא מְכוּעָרוֹת גַּם מִן הַגְּבָרָת בְּבִיתָ].
 יֵשׁ לִי רְשִׁימָה אֲרָכָה שָׁל פְּמָה וְכִמָּה גְּאוּנִים,
 אֲשֶׁר עָסְקוּ גַם הֵם בְּחֻכְמַת-נְתוּחַ בְּשַׁעֲתָם;
 אֲלָא כְּבָר דְּרָשׁוּ חוּזִיל: אֵין מְבִיאִים רְאָיָה מְשׁוּטִים
 (גוֹיִם פְּגִיטָה וְדַה-וִינְטְשֵׁי...); וְאוּלָם פֶּל זֶה אֵף לְמוֹתָר.
 מִי לָנוּ גְדוֹל מְדוּד מְלֶךְ-יִשְׂרָאֵל! מְשִׁיחַ,
 לְכַשְׁיָבוֹא, אֵף הוּא יִהְיֶה בְּנֵי-דוּד, פְּלוֹם לֹא כֶּף?
 דוּד מְלֶךְ-יִשְׂרָאֵל, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, גְּעִים-זְמִירוֹת –
 יַעֲקֹב, וְכָלִי וְכָלִי, – הוּא הִיָּה מְנַתַּח בְּדוּרוֹ:
 “יָדָיו מְלַכְלָכוֹת בְּשִׁפִּיר וּבְשִׁלְיָה”; וּמִי עוֹד פְּמוֹהוּ,
 אֲשֶׁר הִיטִיב לְדַעַת לְפָרְטֵי-פָרְטִיָּה הַחֻכְמָה,
 כִּיִּצַד שׁוֹפְכִים הַדָּם, בְּגָלוּי וְכֵן גַּם בְּסֻתָר,
 תוֹף פְּדִי רְמִיזָה לְעֶבֶד – פְּלָב גְּרָצַע לְבַעֲלָיו,
 דְּמִי-בְּנֵי-אִשָּׁה, שְׁמִלְטָה אֶת נַפְשׁוֹ מִחֶרֶב-אֲבִיָּה,
 דָּם-בְּנֵי-אָדָם, שְׁנִשְׁבַּע לוֹ: “לֹא לְהַכְרִית אֶת זְרַעוֹ”
 (צְדִיק נֹקֵם אֶת – גְּבַעוֹן ו), לְרַבּוֹת הַדָּם אֵין לוֹ שׁוֹחֵר,
 “לְשִׁים אֵל פְּנֵי הַמְּלַחְמָה הַחֻזְקָה”, אוּ בְּנֵי שָׁל מוֹקִיעִים,
 לְשִׁים אָדָם “בְּמַגְרָה וּבְחֻרִיצֵי-הַבְּרוֹזֶל”,
 גַּם “בְּמַגְזְרוֹת-בְּרוֹזֶל וְהַעֲבָר אוֹתָם בְּמַלְבָּן”,
 כֶּף: “מֵלֵא הַחֻבֵּל לְהַחֲיוֹת וְשִׁנֵי חֻבְלִים לְהַמִּית”.

אוּלָם בְּיָמִים הָהֵם שְׁמַעְתִּי חֻרְפָּתִי וְאָדָם.
 בּוֹשׁ וְנִכְלָם הִיִּיתִי בְּפָנַי מִיָּדְעִי וְרַעֲי –
 עַד שְׁזָכִיתִי וְרָאִיתִי, כִּי יֵשׁ אֲשֶׁר תִּצָּא תוֹעֵלֶת

1) Epiphysis.

גם ממנוולת הלזו, פושטת-הנבלות ברבים ;
עד שהגעתי ואמרתי, לאחר מעשה שהיה:
אכן, מה-טוב ומה-נעים, אשר יצקתי לפנים
מים על-יד פרופסורים, מגדולי-הדור בימינו,
דוקה מנתחים, חי אלי! ומעשה שהיה כך היה:

יש לי התרת-נשיקה לגבי פה-יד אחת קטנה.
אלא מכיון שנתנה רשות להמנשק, שוב אינו
מבחין בין פה יד ליד, בין מרפק-חמודות לגבה-
שכם נפלאה ורכה. וכלי וכלי, עד גמירה...
דברים בינו לבינה! הדברים עתיקים, ידועים.
דרך בנשים לי כך: מגלה טפח ומנשק טפחים.
ככה גם אתה עשה! "כמתקנים בהם" הלא נאמר.
והיה גורלך להטות את ירך אל גבול-ממשלותיך,
אשר תלכד ותירש בסיף ובשפתיה.
ויצא הגבול אל-מתחת הפנטר הנחמד וירד
למגדל-הצואר הנקוף ועד לפני חריץ-החניקה 1,
מקום שם חברו עצם חזק וקצות שתי הפתעות 2.
מקום נחמד מאד, חטיבה תמה, נאמר.
ועבר הגבול את הפתפה הדקה ליד מלטפת,
בולטה ולא-בולטה ומשמשה דפן לבגין של חריץ.
הוא "החריץ שמעל-לפתחה" 4 היכל-החריטות
נאה בצמצומו ואשר, אם יתן לו אל את הברכה,
והיה מלא כים שירה, והיתה בו יותר
משישנה בכל שיריו של פלוגי אלמוני המשורר.
ויבד אל הרי מור נוזל. ותאר הגבול את הגבעות,
אשר ברא בנשיקה להרבות נשיקות בעולם.
ונסב מעלה ומעלה ועד — בואכה ראש-קנה-הזרוע,
ועבר על מצע הקטיפה החיה, ועבר אל פתח

- 1) Fossa jugularis.
- 2) Claviculac.
- 3) Sternum.
- 4) Fossa Supraclavicularis.

חֲמֵד עֲגָלָה וּמְגֵרָה, וְעֲלָה אֶל פְּגִי הַמִּסְרָקֹת 1,
 קוֹרֵאת לְנִשְׁיָקָה וּמְדֻשֵׁי־אָה הַשְּׁעָרָה הַרְפָּה, מוֹף-מְשִׁי.
 וְעֵבֶר הַגָּבֹל מֵרֹאשׁ-חוּלְיָהּ, הִיא הַבּוֹלֵט 2, וְיָבֵד
 אֶל בֵּין הַשְּׂכָמוֹת 3 וְרִמְזֵי-הַחוּלְיוֹת 4; יִמְיָהּ וּשְׂמָאלָהּ,
 וְתֵאֵר הַגָּבֹל אֶת הַגֵּב הַגָּמִישׁ, וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו
 עֲמֻק אֶצְיָל 5 מְצַנִּיעָה, הִיא קְרִיַת-שְׁעָרוֹת הַיְחָנִית.
 וְעֲלָה הַגָּבֹל רֹאשׁ-הַכֶּתֶף וְיָבֵד אֶל קִנְיָהּ-הָאֲזוּרֵעַ 6
 עֲמוּד עֲדִין, פְּלִילֵת-תַּפְּאֲרֹת, וְסַבֵּב עַד פְּגִי הַקְּבוֹרָה 7,
 נֹאֶת-הָאוֹן בְּצַמְצוּמוֹ, חֲטִיבָה תְּמָה וּשְׁלֵמָה,
 וְסַבֵּב פּוֹנֵה לְמַרְפֵּק 8 הַמְעַגֵּל רַפּוֹת וְתֵאֵר
 גֵּיא בֵּין-הַקְּנִיִּים וְהַזְּרוּעַ, הַמְקוּם הַמוֹכֵן לְנִשְׁיָקוֹת.
 זו הִיא נַחֲלֵתָהּ, וְלִקְחָתָהּ אוֹתָהּ מִיד-הַגְּחֻמָּה
 בְּפִיָּהּ וּבְאֲצָבָעוֹתֶיהָ — נַחֲלֵת קְטִיפָה וְאֵטֶלֶס,
 מְמֵשׁ כְּמוֹ שְׁלֵמָדְנוּ עוֹד בְּהִיוֹתָנוּ בַּחֲדָר:
 הִנֵּה הָאֱלֹהִים (שְׁמַע) מְבִיא אוֹתָהּ לְאֶרֶץ
 זְבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ... וּבָאוּ, נִתְקַיְמוּ הַדְּבָרִים.

אולם אני לא בהא... אני אף בנטילת-ידיים.

יֵשׁ לִי הַתְּרַת-נִשְׁיָקָה לְגַבִּי כִּי-יָד אַחַת קָטְנָה,
 צָחָה, חֲטִיבַת-אֲמָנִים, וְלֵה אֲצָבָעוֹתֶיהָ הַזְּרוּדוֹת,
 דְּקוֹת, אֲרָפוֹת, וְנֹאוֹת, וְנִבּוֹנוֹת — נְבוֹנוֹת לְהַפְּלִיא!
 יֵשׁ לְאֲצָבָעוֹת פְּרִצוּפֹן: זו גִּסָּה, זו טְפִישִׁית, זו דְּלָה,
 וְיֵשׁ גַּם נְבוֹנָה בְּקָלָל... וְדִי לְחַפְיָמָא בְּרַמְיָנָה.
 נֹאֶה צְפוּרָן מוֹרִידָה וּמַעֲשֵׂה-שְׂקֵד מְאֲרָכָת.
 וְרֹדוֹת זו מְשֻׁלָּה וְשֻׁרְקֵי-כָל-שְׁהוּא מִן הַמְּכַחֹל.

- 1) Nucha.
- 2) Vertebra prominens.
- 3) Scapulae.
- 4) Vertebrae.
- 5) Axilla.
- 6) Brachium.
- 7) Musc. biceps.
- 8) Articul. cubiti.

אין לה יפי העולה על מוג של טבע ואמנות!
 אותה התרת-נשיקה: "ישק ישק, ילטף ילטף!" –
 בעיונות הרבים, נשיקה רק אחת... נו, מילא...
 אותה פה-יד, ולא פרש: מה-זה פה-יד, הווי אומר:
 כל אותה יד נחמדה וקטנה, על פרקה ועל קרבה,
 כלומר, על כל עצמותיה (אחת מהן לא נעדרה).
 פסוק מפורש בביביל (הפתיב אחר, אולם הקרי הוא),
 לומר לה: כל נשיקה תהיה של שלש נשיקות.
 לא אמרנו פה-יד אלא כשיש בה (כמובן)
 שרש¹, מסרק² של-יד ופאצב³ עות³ מונחים לפניה.
 שרש – אחת, מסרק – שתיים ואצבעות – שלש,
 ונאמר: על כל עצמותיה – אחת מהן לא נעדרה.
 כמה בשרשה של יד? – מרבית - הצדדים הגדולה⁴,
 מרבית - הצדדים הקטנה⁵, קטנית⁶ וספינה⁷ ולבנה⁸.
 מרבית-צדדים גדולה – אחת, מרבית-צדדים
 קטנה – שתיים, הקטנית – שלש, הספינה – ארבע,
 לבנה – חמש; אמור: שבע נשיקות בשורש –
 דבר אחר: בכף-יד שלש נשיקות, שנאמר:
 פרק⁹ עצמות ובשר. פרק – אחד, עצמות – שתיים,
 בשר – שלש. אמור מעתה: הן תשע נשיקות.
 כמה מנו במסרק? – חמש עצמות, ואמרת:
 עצם, עצם ונשיקה, למלא חמש נשיקות.

- 1) Carpus.
- 2) Metacarpus.
- 3) Digni.
- 4) Os multangulum majus.
- 5) Os multangulum minus.
- 6) Os pisiforme.
- 7) Os scaphoideum.
- 8) Os lunatum.
- 9) Articulatio.

כמה אצבעות ביד? אצבע 1, קמיצה 2, אגודל 3,
זרת וצדדה 5, - שהן חמש נשיקות נוספות.

אמרו: מנין שכל נשיקה ונשיקה באצבע
תהיה של שלש נשיקות? - שלש מערכות 6 באצבע.
שלש מערכות לארבע, ויוצא מפלגן אגודל,
אשר אין לו אף שתיים או שלש, אם נטל ממסרק,
ונאמר - ארבע במסרק [הרוצה בבור כרצונו].
עוד ארבע-עשרה נשיקות, הזוכה יזכה ויוסיף.

הוי ידים - ידים! ידים ענגות, עדינות...
צחות ושזופות... ארפות ודקות... שוכבות וצנועות...
תמימות... זעירות... משקיטות... ידים ידי-רחמניות...
זריות... חמימות... עצבות... מרעידות מאשר בשפע...
וכלן-כלן חמודות! וכלן ככלן - חביבות!
אוהבות, רוות-געגועים, ומסורות, מרגיעות-מנחמות,
רכות-נכנעות, מתמסרות בזרועות, בדי החזקה.
כל אל שחבבו לסלסל בתלתי, במחלפות-ראשי -
קוצות ערמונים-כהים, היורדות על פתפי הצעירות,
בתלתי-גבר, שזרקה בו שיבה בפירה את חרפה
בשפע טבעות-טבעות בגלי-שערותי הממרים,
ולוטפות בבלורית-המשי, שבגדה והפכה לבנים,
לוטפות את חזי המקמר ומחבקות צוארי הגמיש.
הוי, הוי, ידים, ידים! איכן, איכן, חביבות?
בדרך מי-יבדע, בנתיבות-עולמות רחוקות וקרובות?
תהי ברפת-שדי עליכן, וכלמת-הזקנה לא-תדעו,
להיות מרעידות ברזון ומצע לרשת של קמטים.

- 1) Digitum II.
- 2) Digitum IV.
- 3) Digitum I.
- 4) Digitum V.
- 5) Digitum III.
- 6) Phalanges.

עומדות עד-קצון בְּיָפִין וְרוּוִיּוֹת טַל-זְכָּרוֹן-אַהֲבָתוֹ.
בְּרִבְסֵי-הָאֲלֵפִים הַנִּרְדִּים מְאֹר-אַחַר-שְׁקִיעָה שֶׁל חֶמָה.

הִנֵּה אָנִי אֲפִיקוּרוֹס וְדַשׁ בְּעַקְבֵי עֲבָרוֹת;
שׁוֹמֵר פֶּל-מִצְוָה אֵינְנִי, אֲךָ יֵשׁ לִי חֲבִיבוֹת, לְמֵלֵא
דְּבָרֵי-הַכְּתוּב: "גַּם פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל מְלֵאִים כְּרֵמוֹן
מִצְוֹת". הֵרִי אָנִי זָהִיר בַּמִּצְוָה: וְנִשְׁקַת לְאִשָּׁה –
קִלְהָ כְּבַחְמוּרָה. וְהִגַּה עֲרֻבוּבָה גְדוֹלָה שׁוֹרֶרֶת
עוֹד אֲצַלְנוּ בְּנִידוֹן הַנְּחַת-הַשָּׁם בְּנִתּוּחַ.
בְּעֵטְיוֹ שֶׁל אֵיזָה שֵׁם מוּטְעָה מִתְיָרָא אָנֹכִי: וְשָׁמָּה
בְּעֵטְיָה שֶׁל אוֹתָהּ עֲרֻבוּבָה לֹא אֲצַא הַמִּצְוָה, חֲלִילָה.
פְּלִנְקֵס – הַמַּעַרְכָּה, זֶה יִכְנָנָה "הַגְּלִיל",
יֵשׁ מִתְרַגֵּם "הַחוּלְיָה", וְשְׁלִישֵׁי קוֹרָא לָהּ "בְּרַג".
מִי מֵהֶם צָדֵק, חֵי-נִפְשֵׁי, אֵינְנִי יוֹדֵעַ עַד עַכְשָׁיו.
עַד שֶׁפָּסְקוּ הַלְכָה בְּוַעַד-הַלְשׁוֹן בְּאַרְץ.
אֲךָ פְּדִי לְצֹאת אֶת פְּלֵם אָנִי אֵין לִי בְרִירָה אַחֲרֵת
אֲלֵא לְנִשְׁק לְפִי כָלֵם, כְּדֶרֶךְ יִרְאִים מְנִיחִים
תְּפִלִּין שֶׁל רִש"י וְשֶׁל תָּם (וְקַל וְחוֹמֵר בְּנִשְׁיָקוֹת):
"גְּלִיל", "בְּרַג" וְ"חוּלְיָה", וְ"הַמַּעַרְכָּה" – רְבִיעִית,
אֲמָרִי מַעֲתָה, יִקִּירָה, שֶׁפֶל נִשְׁיָקָה וְנִשְׁיָקָה
תְּהִיָה שֶׁל אַרְבַּע נִשְׁיָקוֹת לְצֹאת יְדֵי כָל הַדַּעוֹת.
אָפֵס עוֹד עֲקָה: מֵהִיוֹתִי מְבֻלְבֵל מִרְבוּי שֶׁל שְׁמוֹת,
אוֹלֵי אָנִי לֹא דְקִדְקֵתִי בְּמִסְפָּר (חֵס וְחֲלִילָה ו),
אָנוּס אָנֹכִי עַל-פְּרִחֵי לְחֹזֵר שׁוֹב עַל הַמְּגִינֵן.
לְאַחַר יְאוּש-בְּעֵלִים הֵן זוֹכִים גַּם מִן הַהִפְקָר.
כְּמָה וְכְמָה נִשְׁיָקוֹת בְּזִכּוֹת אֲנִטוּמִיָה קַבְּלָתִי!

וְהִיָּה בְּאַחֲרֵית-הַיָּמִים וְהָיוּ וְקָמוּ הַדְּבָרִים:
פְּתָאוּם לְפִתַּע יְבוֹאוּ, וְרוּאָה לֹא רָאָה, לֹא הִבִּיט,
חוּזָה עֲלֵיהֶם לֹא חִזָּה וְנִבְיָאִים עֲלֵיהֶם לֹא נִבְאוּ. —
וְנִפְקָחוּ עֵינָי בְּנֵי-נְבִיאִים וּבְנֵי-הַחֲכָמִים, וְרָאוּ
בְּרוּר, וְיָסֶה, וְהֵיטֵב: בְּפַעַם רֵאשׁוּנָה כֵּן יִרְאוּ:
חִיָּה מְחֻזָּרֶת (וְשׁוֹב) עַל אֲכַסְנִיָּה שְׁלָה: עַל לֵב-אָדָם.
חֵית הָאָדָם הַפְּרָא, שֶׁהִיא הַנּוֹרָאָה בַּחֵיוֹת:

זו, השורֶפֶת לְפִיהָ, לְשַׁעַת-רַעְבוֹנָה נִכְנָעַת,
 וְזוֹ מִתּוֹךְ שְׁטָה וְתִכְנִית, כְּמַצּוֹת-עֶקְרוֹנִים הַגְּיוֹנִית.
 בְּטֵל יִבְטְלוּ חֳלוֹמוֹת כָּל-חֹלְמֵי הַיִּשְׂרָאֵל וְהַצֶּדֶק,
 אֲשֶׁר חָלְמָתֶם בְּ-אֶרֶץ הַמְּשׁוֹרְרִים וְהַפִּילֹסוֹפִים,
 אֲשֶׁר רְאִיתֶם בְּנֶגְהַת הָאָדָם הָעֵלְיוֹן, הַגְּדוֹל.
 וְנִבְהֵלָה עֵינֵיכֶם לְמַרְאֵה מַסְלֵצַת מִיַּעְרוֹת-טַבְּטוֹבוֹרָג,
 לְאוֹתָהּ אֲשֶׁר-קָרָה, עֹמֶמֶת בְּחִבּוֹן עֵינֶיהָ הַדְּהוּת,
 כְּעֵינֵי הַדְּגָה הַמְּתָה, נוֹטְרֶת אֶת שְׂנֵאת-הַבְּרָאשִׁית
 לְכָל-אֲשֶׁר לֹא מִמְּאוֹרֶתָהּ וְלֹא מִשְׁגַּר אִמָּה בְּרַבְצָה.
 וְנִבְהֵלָה עֵינֵיכֶם לְמַרְאֵה הָרַעַל הַקָּר, הַמְּפַפֵּעַ
 בְּחִבּוֹן וְרִידֵיהֶם הַשׁוֹפְכִים אֶת דְּמֵיהֶם הַנְּרַפִּים, דְּמֵי בּוֹלְבוֹס,
 דְּמֵים הַשׁוֹמְרִים מוֹרְשֵׁת דְּמֵי-בְּנֵיהֶם שֶׁל שׁוֹחֲטִים בְּנֵי-שׁוֹחֲטִים,
 כָּל יְמוֹת דוֹר-הַצִּלְבָּנִים, בְּמַחְשְׁבֵי יְמֵי-הַבִּינִים
 וְיְמוֹת הַמְּגַפָּה הַשְּׁחֹרָה. חֵי פוֹרֹר טַבְּטוֹנִיקוֹס * לְעוֹלָם !
 לְבִי, לְבִי לָכֶם ! הֵיט עוֹד מִכְּאוֹב כְּמִכְּאוֹבְכֶם ?
 קוֹמוּ וְנִקְוֹנוּ הַקֵּינָה הַגְּדוֹלָה, הַמְּרָה בְּקִינֹת,
 "אֵיכָה" חֲדָשָׁה עַל חֶרֶב-עוֹלָמוֹת שֶׁל מְתַקְנֵי-עוֹלָמוֹת,
 "אֵיכָה" חֲדָשָׁה עַל עֲמֻדְכֶם פְּתָאוֹם עֵירֵמִים מִמְּשָׂא-
 נַפְשׁ, מְרַמִּים מַדְעַת, בְּאֶפֶן כֹּה טְפָשִׁי, אוֹלָתִי.

אָלָּא – הַזֶּק וְנֶאֱמַץ ! כִּי מִי זֶה לֹא רָמָה אוֹתָנוּ ?
 נָשִׁים חֲמוֹדוֹת-לְבָנוּ [רְאִינוּ בְּהֵן חֲזוֹת-הַכָּל],
 שְׂאֵמֵנוֹתֵן בְּכַף, סְרָסוֹרִים לְדְבָרִים שֶׁל קְדָשָׁה,
 סוֹחְרִים בְּקְדוּשֵׁי-הָאוֹמָה, מִשְׁמִינִים מְדַמֵּי-הַחֲלוּצִים,
 תּוֹפְשֵׁי-רִנְחִים מִשְׁבָּר אַחִיהֶם תְּנִתּוֹנִים בְּצָרָה,
 חֲמֻדַת-הַדּוֹר וְתַפְאֶרְתּוֹ – בְּחִירֵי-הָעָם, כְּבִיכּוֹל,
 כּוֹאֲבֵי מִכְּאוֹב-הָאוֹמָה, הַבָּאִים עַל-שִׁכְרָם בְּשַׁעֲתָם...
 הוּי, מִי לֹא רָמָה אוֹתָנוּ? – נוֹ, מִיֵּלָא... עוֹד אַחַד, עוֹד שְׂנִים...

נִפְסַח עֲלֵיהֶם בְּבוֹז, כִּי סוֹף-אִיִּדְיָאֵל לְנַצַּח !
 רְמַתָּה הַשִּׁירָה הַקְּדוּשָׁה, רְמַתָּה הַתְּרַבּוֹת הַגְּבוּלָה,

* השגעון הגרמני—Furor teutonicus.

אולי לא תרמה האחת – החכמה, מדעי-הטבע.

וְהָיוּ דְבָרַי הַשִּׁיר הַזֶּה לְעֵדוֹת גְּאֻמָּה
לְאֲשֶׁר נֹאֵשׁ מִחַיִּים טוֹבִים, כִּי אָמַר בְּלִבּוֹ:
אֲכֵן, מֵר וּמֵר לָנוּ, וְלִמְדוֹ לְדַעַת הָעֶקֶר:
לֹא שֶׁנִּפְגַּשׁ בְּטוֹב, אֲלָא שֶׁנִּחַפְּסָם לְהוֹצִיא
תְּמִיד יָקָר מְזוּלָל, מִמֵּר נֹצִיא מִתּוֹק (רְאֵה שִׁירֵינוּ).
וְשֵׁנִית, הוּא מֵה שֶׁאֲמַרְתִּי: מֵה-טוֹב וּמֵה-גָּעִים, כִּי לְפָנִים
מִים יִצְקֵתִי עַל-יַד פְּרוֹפֶסוֹרִים, מִהֶם מְפוֹרָסִים,
יִרְאוּ מְנַתְּחִים וַיִּשְׁמְחוּ, תְּלִמִּדֵי הָרוֹפְאִים – וַיַּעֲלוּ,
וַעֲיִגֵי-הַפִּילוֹסוֹפִים רֹאוֹת וְנִמְקוֹת מִקְנָאָה.

פיקטנגרונד – תל-אביב